

CSOÓRI SÁNDOR

Vörös hangyák másztak elő

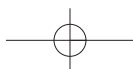
*Hányszor bekerített engem már a balsors!
Fekete, üres dobozokból
piramist épített körém.*

*A rejtett réseken át
szél hordta be hozzám
a Nagykevény száraz kőporát,
én meg csak ittam rá
az állott kútvizet,
mint akinek hamu volt
a tegnapi esti vacsorája.*

*Messziről rakéták sisteregtek
és bombák koccantak össze,
mintha a világ elmúlásának
főpróbáját
most kezdenék el bemutatni
idegenlégiós bandák.*

*Hol vagy, Magyarország? – kérdeztem
rémülten magamtól,
mintha már nem is én volnék
az a másik,
aki az előbb még önmagát
szólította meg.*

*A talpam alatt repedezni kezdett
a föld
és vörös hangyák
másztak elő a repedésből.*

[Csoóri Sándor versei]

Húsvét küldönce

*Nicsak azok a vörös fénynyalábok
a Kiskevély mögött!
Mintha benzinkutak égnének sorban!
Együtt lángolok velük én is,
mint a háborús naplementéssel.
Ne nézzetek felém ilyenkor:
a halottakat temetem újra,
a bodzabokrok alá egy kezet,
s egy bakancsot, a lábfejjel együtt,
a test többi részét pedig magamba.
Hátba egyszer én leszek húsvét
új küldönce, aki égre emelt
ásóval közeledik
és egy földig érő lepedő lobog utána.*

Egyre gyakrabban

*Egyre gyakrabban
játszogat el velem a halál.
Mellemre sziklákat ejt
s néha egy marék földet.
Szívem ilyenkor félreüt
és sokáig csönd lesz körülötte.*

*Mi mást tehetnék suta zavaromban,
minthogy fölnézsek gyorsan, föl az égbe,
ahol évekig voltam csellengő gyerek
és onnan láttam égni
sárga kazlainkat a szérún
és a jászolhoz odaláncolt
vértanú lovakat az istállóban,
akik Giordano Bruno
testvérei voltak.*

*Tűz, tűz! – sose játszottam azóta veled,
pedig te minden nap itt ugrálsz
előttem a szemhatáron:
Bagdadban, Jeruzsálemben
rohangálsz le-föl a lépcsőkön,
esőcsatornákon,
a mennybe kergetett Krisztus nyomán.*

*A fügefák és az olajfák is
rettegnek tőled,
mint elbódorgott fiúk a földrengésben.*

*Hamarosan este lesz megint.
Ilyenkor arra gondolok baraggal,
hogy én láttam a világot,
de a világ engem csak
félszemével látott.*

Galilei fejszéje

*Sodródom megint, csúnya és fáradt vagyok.
Egy elhagyott asszony káromkodik, ha meglát.
Egy asszony. Egy anya, akit az óceánok
se tudnának már meggyógyítani soha.
Hiába üzenem neki, hogy szerettem valamikor;
de a pókok azóta behálózták a
mindenséget. Hegytől hegyig, Földbe
tört villámoktól föl a Holdig.
Szegény Galilei is fönnakadt már
hasonló szövevényen. „Dönts el, hogy
ki vagy” – vágták szemébe szigorú papok.
De már késő volt minden válasz.
A dühös lángész magasba dobott egy fejszét,
s a fejsze ott kering azóta is a Nap körül.*

2006

*A falhoz vagdalt záptojások éve!
Kétezerhat: nem jó az utcán járni.
Vízagyúval jönnek a vőlegények
S örvendenek a terek árvácskái.*

Harangok zúgnak bennem

csonka szonett

*Kinek vagy kiknek bocsáthatnék én meg?
És ki az, aki megbocsáthatna nekem?
Harangok zúgnak bennem össze-vissza
s robog felém az ősz ördögszekereken.*

*Üssetek meg, hogy magamhoz térhessek!
Öntsetek le, hogy látni kezdjek újra!
Félig vagyok már úgylis csak a földön,
úrbe lebeg kabátom egyik ujja.*

*Nem voltam pap s nem lettem próféta sem,
csak egy ember, aki még beszélni tudott
a kövekkel és a tűzvészekkel is,*

*amikor már a szónak sem volt szíve
és a levegő is bűnnel volt tele
s a kényes Hold a föld alá futott.*